

Balassagyarmati Törvényszék

27.P.20.134/2021/23.szám

A Balassagyarmati Törvényszék dr. Ujvári Tamás Ügyvédi Iroda Dr. Ujvári Tamás (1055 Budapest, Honvéd utca 22. B./1./3.) ügyvéd által képviselt Felperes1 (Cím1) felperesnek – Dr. Molnár Arnold (2660 Balassagyarmat, Rákóczi út 13.) ügyvéd által képviselt Alperes (Cím5) alperes ellen sérelemdíj megfizetése iránt indított perében meghozta az alábbi

ítéletet:

A törvényszék a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a törvényszék a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 187.200.- (száznolcvanhétezer-kettőszáz) Ft le nem rótt eljárási illetéket.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 156.000.- (százötvenhatezer) Ft perköltséget.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül fellebbezéssel lehet élni, melyet előterjesztése esetén a Balassagyarmati Törvényszéken kell elektronikus úton benyújtani a Fővárosi Ítéltáblához címzetten.

A törvényszék tájékoztatja a feleket, hogy a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálja el, kivéve, ha a felek bármelyike tárgyalás tartását kéri, a bíróság azt indokoltnak tartja vagy a tárgyaláson fogatosítható bizonyítást kell lefolytatni. A fellebbező félnek a tárgyalás tartására irányuló kérelmét a fellebbezésben kell előterjesztenie.

A Fővárosi Ítéltábla előtti eljárásban a jogi képviselet kötelező.

Indokolás

[1] A felperes 2017. február 1. és 2018. január 31. közötti időszakban a Alperesben töltötte szabadságvesztés büntetését. Ebben az időszakban a felperes 165 munkanapon dolgozott a becsatolt munkabér jegyzékek alapján az alábbiak szerint: 2017. február hónapban 14 napot, március hónapban 12 napot, áprilisban 17 napot, májusban 8 napot, júniusban 9 napot, júliusban 21 napot, augusztusban 23 napot, szeptemberben 13 napot, októberben 1 napot, novemberben 12 napot, decemberben 13 napot és 2018. januárban 22 napot dolgozott az alperes Bv. Intézet háziműhelyében.

[2] Az alperesnek a felperes fogvatartása idején hatályos napirendje szerint munkanapokon a délelőtti munkarendben dolgozó fogvatartottak szabad levegőn tartózkodása az ébresztőt és levonulást követően 5 óra 30-tól 6 óráig, majd 14 óra 20-tól 14 óra 50-ig valósult meg. A gyakorlatban délután 14 óra 30 perctől már megkezdődött a fogvatartottak felvonultatása.

[3] A perbeli időszakban szintén az alperesi Bv. Intézet háziműhelyében dolgozó tanúl fogvatartott 2018. május 10-én panaszt terjesztett elő a eljárást segítőlen arra hivatkozva, hogy a BV Intézet az 1 órás szabad levegőn tartózkodást részletekben sem biztosította a dolgozó fogvatartottak részére.

[4] A eljárást segítő 1. 2018. június 12. napján kelt Bv.határozat. szám alatti tájékoztatása szerint az intézettől kapott tájékoztatás alapján a szabad levegőn tartózkodás részének tekintették a munkába történő le- és felvonulást is. A tájékoztatás szerint továbbá a gyakorlatban a szabad levegőn tartózkodás biztosítása olyan módon történt, hogy minden munkanap legkésőbb 5 óra 30 és 5 óra 35 között a délelőtti munkarendben dolgozó fogvatartottak mindegyike már a sétatúrára tartózkodik, egészen 6 óra 10, 6 óra 15 percig. Ekkor a munkáltatók átveszik üzemrészenként a fogvatartottakat a körletfőfelügyelőtől, majd ezt követően levonulnak a munkaterületre dolgozni. Felvonuláskor a fogvatartottak 13 óra 45-kor már fel vannak sorakoztatva az foglalkoztató Kft. udvarán, ahol a munkáltatók üzemrészenként átadják a fogvatartottakat a körletfőfelügyelőnek. Az átadást követően történik meg a fogvatartottak ebédeltetése a fogvatartotti étkezdében, ahol egyszerre 80-90 fő elítélt tartózkodik, a többiek addig a Kft. udvarán sorakoznak. Aki végzett az ebéddel, az a sétatúrára megy, ahol 14 óra 30-kor sorakoztatják az elítélteket és kezdődik meg szintenként a körletépületbe történő felvonultatásuk, amely kb. 14:45-re fejeződik be. A Főügyészség tájékoztatása szerint a munkába történő le- és felvonulás azonban nem tekinthető a szabad levegőn tartózkodás részének, hiszen az nyilvánvalóan nem teljes egészében történik a szabad levegőn. Ha a délelőtti munkarendben dolgozó fogvatartottak munkanapokon 5 óra 30-tól 6 óra 15-ig tartózkodnak is a szabad levegőn, az 45 perc. Azonban a 6 óra 15-ig történő szabad levegőn tartózkodás nem életszerű, tekintettel arra, hogy 6 óra 15-kor már kezdődik a munkaidő és az odavonulásuk időt vesz igénybe. A szabad levegőn tartózkodás 14 óra 20 perkor kezdődő második szakasza pedig már 14 óra 30-kor befejeződik, hiszen a fogvatartottakat ekkor már sorakoztatják, és vonulnak fel a zárkákba, tehát még 45 perces első szakaszt feltételezve sincs meg a 14 óra 20 és 14 óra 30 közötti 10 perc hozzáadásával összességében az 1 óra szabad levegőn tartózkodás. Továbbá 14:45-re már a fogvatartottak felvonultatása is befejeződik, holott a szabad levegőn tartózkodás a napirend szerint 14 óra 50-ig tartana. Emellett a munkába történő le- és felvonulás időtartamán kívül azok az időszakok sem számíthatóak be a szabad levegőn tartózkodásba, melyek során a fogvatartottakat a szabad levegőn sorakoztatják (pl. az ebédre várva sorakoznak az foglalkoztató Kft. udvarán). Egyrészt azért, mert e sorakoztatások időtartama esetleges, pontosan nem ellenőrizhető, továbbá a sorakoztatás kívül esik a Bv.tv.122. § e) pontjában meghatározott célján, ami az elítélt testi és szellemi állapotának fenntartása, illetve fejlesztése. Utóbbi cél teljesülésének egyik jellemzője, hogy a fogvatartott kiszakad abból a korlátozott mozgástérből, amit a zárkája jelent. A sorakoztatás, sorban állás pedig olyan korlátozott mozgástérrel, mozgási lehetőséggel jár, ami nem a testi és szellemi állapot fenntartása, illetve fejlesztése irányába hat. Mindezek alapján nem csak az állapítható meg, hogy az intézet nem tartotta be maradéktalanul a napirendet, hanem az is, hogy a délelőtti munkarendben dolgozó fogvatartottak részére ténylegesen nem biztosította a napi legalább egy óra szabad levegőn tartózkodást. Utalt rá, hogy az intézet parancsnokát 2018. június 1. napján más, hasonló ügyben már felhívta arra, hogy tegye meg a szükséges intézkedést annak érdekében, hogy az intézetben a délelőtti munkarendben dolgozó fogvatartottak részére ténylegesen biztosítsák a napi legalább 1 óra szabad levegőn tartózkodást. Az intézet parancsnoka 2018. június 12-én a felhívásban foglaltak elvi tartalmával egyetértett és módosította az intézet napirendjét.

[5] A felperes módosított keresetében kérte az alperes kötelezését 3.120.000.-Ft sérelemdíj megfizetésére a Ptk. 2:42. §, 2:43. § a) pontja és 2:52. § alapján. Keresetét arra alapította, hogy az alperes az 1 óra szabadlevegőn tartózkodási lehetőséget megbontotta, reggel fél óra és délután fél óra, de sem reggel, sem délután nem biztosította a 2x30, mindösszesen 60 percet. Ezzel álláspontja szerint az alperes megsértette a felperes testi épséghez, egészséghez fűződő jogát, hiszen az életet és testi épséget veszélyeztető módon nem biztosította számára a Bv.tv. 122. §-ban rögzített napi 1 óra szabadlevegőn tartózkodást. Álláspontja szerint a 1 óra

szabadlevegőn tartózkodás úgy jár, hogy ezalatt szabad térben legyen, és ott testmozgást végezhesen.

[6] A felperes előadása szerint reggel 5, fél 6 körül volt ébresztő, öltözés után fél 7-kor volt a levonulás, mire leértek már $\frac{3}{4}$ 7 volt, 7-kor pedig már kezdődött a munka. Ők voltak az utolsó levonulók, és az első sorakozók. A reggeli idő csak a munkába való levonulásra volt alkalmas. A perbeli időszakban mindig szintenként volt a levonulás, az 5. emelettel kezdték a levonultatást és onnan haladtak lefelé, tehát az 1. emelet utoljára tudott az udvarra lemenni, ők 6 előtt csak pár perccel értek le. 200 ember vonult le, legalább 20 perc volt ez a levonulás. Ő fél 2-ig dolgozott, munka után mire összekészültek és kijöttek már 2 óra volt. Ekkor elvonultatták őket az ebédlőbe, ők voltak a legutolsók. Volt 20 perc az ebédre, mire ők végeztek már fél 3 volt, addigra a többieknek már sorakozó volt. Ők már a sorakozóra értek oda, és utána kötelező volt a felvonulás.

[7] Azzal sérültek a személyiségi jogai, hogy kénytelen volt eltérni, hogy nem engedik őt a szabadlevegőre, be volt zárva, kezdődő pánikbetegsége is kialakult. Amikor büntetés-végrehajtás megszakítása volt, sokként érte az, hogy messzire ellát az ember. A szabadulását követően is csak hosszú idő után tudott alkalmazkodni a szabad körülményekhez. Előadta a felperes, hogy a zárt börtönnek olyan elrendezése volt, hogy a napfény alig jött be a zárkákba. A napfény ereje, hogy levegőn lehessen az ember, ezt nem biztosította az alperes. Amikor szabadult, olyan sokkhatás érte, mert sok ideje nem látott 3 méternél tovább, hogy amikor kinyílt a periféria, akkor zavarták a színek, tömegiszonya lett, szédült, illetve fizikailag is le volt gyengülve. Szellemi problémák is felleptek nála, depresszió, pánikbetegség alakult ki, illetve szorongásai voltak. Például bement egy bevásárlóközpontba, és szédülni kezdett, ki kellett jönni, mert nem érzékelte a távolságokat. Amikor 2018-ban BV Intézet2ön volt, akkor szóban a pszichológus azt mondta neki, hogy ez egy kezdődő pánikbetegség. A bezártság miatt voltak neki szorongásai, légszomja és tömegiszonya, emiatt kereste fel a pszichológust. Hivatkozott rá, hogy összezárva egy kényszerközösségben nem tud az ember elvonulni, 10 m²-n 8 ember összezárva, nem sok hely maradt a privát szférára. Nem tudja, hogyan lehetett volna változtatni a szabadlevegő biztosításán az ő panasa alapján, hiszen az ügyészi felszólításra sem változtatott ezen az alperes.

[8] Az alperes a kereset elutasítását kérte, vitatva annak jogalapját és összeegyeztethetőségét is. Hivatkozott rá, hogy a felperesnek, mint dolgozó fogvatartottnak lehetősége volt a dohányzó fogvatartottakkal a munkaközi szünetet a Kft. udvarán eltölteni, mint ahogyan az a mai napig gyakorlat, hogy a dohányzók mellett nemdohányzókat is visznek le szünetre az udvarra, ekkor pedig kötetlenül a szabad levegőn tartózkodnak. Mindezeket túl április 15. és október 15. között délután van sportolási lehetőség az udvaron 1 óra időtartamban. Ha az időjárás lehetővé teszi, akkor október és április között is van sportolási lehetőség. Utalt rá, hogy az EJEB 2013.52624/10. számú ügyben a szabad levegő definiálására az alábbi kontextusban került sor: „a kérelmező számára csak napi 1 órára engedélyezték zárkája elhagyását, ami a törvényben biztosított szabad levegőn tartózkodás tartamának felelt meg”. A felperes esetében azonban, ha figyelembe vesszük a foglalkoztatását, a szabad levegő biztosítását, a sportolási és egyéb kulturális lehetőségeket, valamint a börtönrezsime irányadó szabályokat, a felperes egy délelőtti műszak esetén érdemben a vacsorát követően az ébresztőig terjedő időszakot töltötte kötelezően a zárkában.

A Bv.tv.122. § e) pontjának és a szabad levegőn tartózkodás helyes nyelvtani értelmezése: a be nem épített térben való megtalálhatóság annak érdekében, hogy a fogvatartott testi és szellemi állapotát megőrizze, fenntartását biztosítsa.

A testi és szellemi állapot megőrzése a zárkák, lakóhelyiségek – vagyis a zárt tér – elhagyásával a természetes fény, az oxigéndús levegő, és a pozitív természetes környezeti hatások a testi állapotot, a be nem épített térben való tartózkodás érzete pedig önmagában a

mentális, pszichés egyensúlyi állapotot tartja fenn. A szabad levegőn tartózkodás minkéntje lehet séta, állás, ülés. A megszorító ügyészi értelemezés – kötetlen mozgás – elvezethet oda, hogy az intézet udvarán padra leülő vagy álldogáló fogvatartott szintén nem minősül szabad levegőn tartózkodásnak. A különböző jogszabályok alkotói következetesen használják elkülönített értelemben a szabadlevegőn tartózkodás (aktív vagy passzív cselekvés) és az értelemszerűen kizárólag aktív cselekvéssel együtt járó sport fogalmát.

Utalt rá, hogy amennyiben az intézet a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek nem tett volna eleget, nem következne feltétlenül, hogy a felperes személyiségi jogait is megsértette. Jogszabálysértés folytán személyiségi jogi jogsértés akkor következik be, ha a jogsértés miatt a sérelmet szenvedett személy valamely személyiséget alkotó lényeges tulajdonsága is sérül. A sérelmet szenvedett félnek meg kell jelölnie azt a konkrét nem vagyoni sérelmet, amely őt az állított jogsértő magatartás következtében érte. Így álláspontja szerint a felperest még a jogalap fennállása esetén sem érte a sérelemdíj megítélésére alapot adó sérelem. Hivatkozott rá, hogy a felperes nem terjesztett elő panaszt, így nem merítette ki a jogorvoslati utat, ezért a keresetet el kell utasítani.

[9] A törvényszék a rendelkezésre álló iratok, felek nyilatkozatai, tanúvallomások alapján megállapította, hogy a felperes keresete az alábbiak szerint alaptalan.

[10] Arra helytállóan hivatkozott a szabadságvesztés büntetését kitöltött felperes, hogy panasz előterjesztése nélkül is jogosult az 5 éves elévülési időn belül a sérelmeire tekintettel pert indítani. Másrészt jelen esetben éppen a felperes által sérelmezett gyakorlat miatt tanúl panaszt terjesztett elő, mely panasz kapcsán a főügyészség fel is hívta az alperest a szükséges intézkedések megtételére. A felperes által a keresethez csatolt, tanúl újabb panaszügyében született ügyészi tájékoztatás szerint az alperes csak ismételt ügyészi felhívásra módosította a jogszabályi előírásnak megfelelően a napirendet. Tekintettel arra, hogy az alperes az első ügyészi felhívás ellenére 2018. június 12-én sem a jogszabályi előírásoknak megfelelően módosította a napirendet a szabad levegőn tartózkodás kapcsán, így a felperes részéről történő panasz benyújtása sem eredményezhette volna a napirend megváltoztatását.

[11] A büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárások végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény (Bv.tv.) 122. § e) pontja alapján az elítélt jogosult testi és szellemi állapotának fenntartása, illetve fejlesztése érdekében

ea) naponta – a szabadságvesztés végrehajtási rezsimjénél megállapított rendelkezések szerint, de legalább 1 óra – szabad levegőn tartózkodásra.

[12] Maga a jogszabály meghatározza, hogy milyen cél érdekében kell a BV intézetnek legalább 1 óra szabad levegőn tartózkodást biztosítani a fogvatartottaknak. Ez pedig a testi és szellemi állapot fenntartása, fejlesztése.

A testi állapot fenntartását, fejlesztését nyilvánvalóan nem biztosítja a kötelező egy helyben állás (sorakozó), az mindenképpen megköveteli a kötetlen kint tartózkodás, mozgás lehetőségét. Nem szolgálja továbbá a szellemi állapot fenntartását, fejlesztését sem az, amikor a fogvatartottnak a BV intézet alkalmazottja utasítását kell végrehajtania, mozdulatlanul állnia sorakozó közben, ez szellemileg sem minősül kikapcsolódásnak. A testi és szellemi állapot fenntartását, fejlesztését nem biztosítja önmagában az, hogy a fogvatartott az épületből kiléphet és éri a szél, a napfény, ahhoz szükséges az is, hogy mozoghasson, kötetlenül tölthesse el az 1 órát. Az elítéltnak természetesen lehetősége van arra, hogy ezt az 1 óra időtartamot úgy töltsse el, hogy leül a padra, vagy álldogál, az azonban az elítélt saját döntése, a kötetlen kint tartózkodásnak a lehetőségét kell biztosítani az alperes részéről.

A dolgozó fogvatartottakat illető munkaközi szünet pedig nem a fenti célt szolgálja, az a munkavégzésre tekintettel, a munkajogi szabályok által biztosított pihenőidő, amely a

munkavégzés megszakításával a regenerálódást, pihenést hivatott biztosítani. Így az nem számítható bele a szabad levegőn tartózkodás időtartamába.

[13] A felperes és tanú1 tanú másképpen emlékeztek a reggeli szabadlevegőn tartózkodás biztosítása kapcsán. A felperes előadása szerint fél 7-kor volt a levonulás, mire leértek már $\frac{3}{4}$ 7 volt, 7-kor pedig kezdődött a munka. tanú1 tanú előadása szerint 5 óra 45-kor volt a levonulás, 6-kor pedig már mentek a műhelybe. Arra azonban egyezően nyilatkoztak, hogy amikor lementek, akkor már sorakoztak is és vonultak a munkahelyre. Egybehangzóan nyilatkoztak arra is, hogy 2 óra után indultak az ebédlőbe, ők voltak a legutolsó csoport, továbbá, hogy körülbelül 20 perc volt az ebéd, fél 3-kor pedig már sorakozó és felvonulás volt.

[14] Az alperes tanú1 panaszügyében az ügyészség felé tett tájékoztatásában úgy nyilatkozott, hogy a gyakorlatban a szabad levegőn tartózkodás biztosítása olyan módon történt, hogy minden munkanap legkésőbb 5 óra 30 és 5 óra 35 között a délelőtti munkarendben dolgozó fogvatartottak mindegyike már a sétaudvaron tartózkodik, egészen 6 óra 10, 6 óra 15 percig. Ekkor a munkáltatók átveszik üzemrészenként a fogvatartottakat a körletfőfelügyelőtől, majd ezt követően levonulnak a munkaterületre dolgozni. A gyakorlatban a fogvatartottak 13 óra 45-kor már fel vannak sorakoztatva az foglalkoztató Kft. udvarán, ahol a munkáltatók üzemrészenként átadják a fogvatartottakat a körletfőfelügyelőnek. Az átadást követően történik meg a fogvatartottak ebédeltetése a fogvatartotti étkezdében, ahol egyszerre 80-90 fő elítélt tartózkodik, a többiek addig a Kft. udvarán sorakoznak. Aki végzett az ebéddel, az a sétaudvarra megy, ahol 14 óra 30-kor sorakoztatják az elítélteket és kezdődik meg szintenként a körletépületbe történő felvonultatásuk, amely kb. 14:45-re fejeződik be.

[15] Az alperes alkalmazásában álló tanú 4 tanú úgy nyilatkozott, hogy az ebédlőbe körülbelül csak 50 fő fért be. Névsorolvasás volt, az egyik csapat várt addig az ebédlő előtt, amíg a másik csoport ebédelt. Amikor kijöttek a sétaudvarra, onnantól fél óráig biztosan ott tudtak tartózkodni. Ebben a fél órában sétálhattak szabadon, a fél óra letelte után volt a sorakozó. A sorakozó felkiáltásra történt szintenként, ott már nem volt létszámmellenőrzés, az már csak fent a szinten van, a sorakozó körülbelül 1 perc lehetett. A napirendet mindig tartották, a 14 óra 50 perc egy szigorú szabály volt.

[16] tanú2 tanú, a Bv. Intézet mosoda vezetője úgy nyilatkozott, hogy a háziműhelyesek és a mosodások napirendje azonos volt, 5 óra 30-kor vonultak le. A háziműhelyesek reggel 5 óra 35-kor már lent voltak. Ők sétáltak, beszélgettek egészen 6 óráig, a sorakozó 5 óra 55 és 6 között volt. Ezt követően úgy nyilatkozott, hogy ő a mosodásokkal 5 óra 50 – 5 óra 55 körül megy el, azt már nem látta, a többieknek mikor volt a sorakozó. Amikor szintenként történt a levonultatás, akkor valóban az 5. emeletől haladtak lefelé. Az átvizsgálás 5-10 másodperc volt egy fogvatartott esetén. Ha szintenként volt a levonulás, lehet, hogy a háziműhelyeseknek csúszott a levonultatás. Azt nem tudta, hogy a háziműhelyeseknek meddig volt a munka, de ő 14 óra 5 - 14 óra 10 között végzett a biztonsági ellenőrzéssel és akkor a háziműhelyesek már nem voltak a háziműhelyben. Tudomása szerint 14 óra 30 után kezdték sorakoztatni őket, 14 óra 45-re érhettek fel. Úgy nyilatkozott, hogy a mosodásokat ő előbb leadta, nekik ebéd után volt idejük a szabadlevegőn tartózkodni, a háziműhelyre ezzel kapcsolatban nem tud nyilatkozni.

[17] A jelenleg is az alperesi Bv. Intézetben fogvatartásban lévő tanú3 István tanú előadása szerint a mosodában dolgozik. A mosodásoknak és a háziműhelyeseknek szinte ugyanaz a napirendje, fél 5-kor volt ébresztő, a levonulás 5-kor kezdődött, fél 6-ra maximum már mindenki lent volt, 6-ig sétáltak, 6 előtt 5 perccel kiabáltak körülbelül, hogy sorakozó. Ők sorba álltak 6 órakor és 6 óra 5-re értek be a munkahelyre. A többiek is körülbelül akkorra értek oda. A háziműhelyeseknek is ugyanúgy volt a munkaidő, mint nekik, hivatalosan 6-tól

2-ig, de már 1-kor mentek fürdeni, 2-kor ők is jöttek kajálni. Ők 5-10 perccel később jöttek, mert a mosodásokat már $\frac{3}{4}$ 2-kor leengedték. A mosoda volt mindig az első az ebédnél. Maximum 5-6 perc lehetett az ebéd, 30-ra már mindenki végzett az ebéddel, mert akkor már zárták az ebédlőt. Ebéd után az udvarra mentek, ahol sétáltak, tornáztak, 3 előtt 5 perccel szóltak, hogy sorakozó, 3-kor kezdték el a felvonulást, körülbelül 10 perc alatt végig zajlott maximum. Ők 2 óra 10-re már az udvaron voltak, egészen 55-ig ott lehettek. Ők 3-kor jöttek fölfelé, nem 3-ra kellett bent lenni, hanem 3-kor kellett az udvart elhagyni. Az első személy indult el 3-kor.

[18] Azt a felperes, tanú1 tanú, tanú2 alperesi tanú egybehangzóan adta elő, hogy 14 óra 30-kor már sorakozó volt és megkezdődött a felvonultatás, amit maga az alperes is elismert az ügyészség felé írt tájékoztatásában. Erre tekintettel a törvényszék a fenti egybehangzó nyilatkozatokat fogadta el tanú 4 és tanú3 tanúk vallomásaival szemben. A délutáni szabad levegőn tartózkodás gyakorlatára az alperesi képviselő úgy nyilatkozott a tanú1 panaszügyében ügyészség felé tett tájékoztatásában, hogy 13.45-kor a munkából visszavétel történik kint a szabad levegőn. Ebből következően 13:45-kor még egyik fogvatartott sem ebédel. Ezt követően volt névsorolvasás, létszámenőrzés. Így a gyakorlatban is a napirendben rögzített 14 óra körül kezdődhetett meg az ebédeltetés. 20 perces ebédeltetés esetén 14:20-tól kezdődhetett a legkorábban ebédelő fogvatartottak szabad levegőn tartózkodása, 14 óra 30-kor pedig már az alperesi tájékoztatás szerint is sorakozó volt.

[19] A felperes és tanú1 tanú egyezően nyilatkoztak, hogy reggel, amikor lementek, akkor már sorakoztak is és vonultak a munkahelyre. tanú2 mosodavezető előadása szerint 5 óra 35-kor már lent voltak a háziműhelyesek, mindenkinek egyszerre volt a sorakozó 5 óra 55 és 6 között. Később úgy nyilatkozott, hogy azt nem látta, hogy a háziműhelyeseknek mikor volt a sorakozó, mert ő a mosodásokkal már 5 óra 50-55 körül elment. Azt elismerte, hogy ha szintenként volt a levonulás, akkor a háziműhelyeseknek lehet, hogy csúszott a levonulás. tanú3 mosodában dolgozó tanú ettől eltérően nyilatkozott, vallomása szerint 6 órakor álltak sorba és 6 óra 5-re értek be a munkahelyre. Az alperesi tanúk az alperes ügyészség felé tett tájékoztatásában fogaltaktól is eltérően nyilatkoztak, mert az alperes tájékoztatása szerint a fogvatartottak 6 óra 10 - 6 óra 15 percig a sétaudvaron tartózkodnak és ekkor veszik át őket a munkáltatók. Arra az alperes és az alperesi tanúk egyezően nyilatkoztak, hogy legkésőbb 5 óra 35 perckor a fogvatartottak már lent voltak a sétaudvaron.

[20] Ezek alapján azt utólag nem lehet pontosan megállapítani, hogy az egyes munkanapok tekintetében mely napon pontosan hány perc időtartamban biztosította az alperes a felperes részére a szabad levegőn tartózkodást, az azonban egyértelműen megállapítható, hogy a jogszabályban előírt napi 60 perc szabad levegőn tartózkodást a perbeli munkanapokon nem biztosította az alperes.

[21] Ezt követően a törvényszék azt vizsgálta, hogy a felperest ért sérelem alapján a felperes sérelemdíj iránti igénye megalapozott-e.

[22] A keresetben érvényesített igény a Ptk. 2:51. § (1) bekezdése alapján személyiségi jogi jogsértést feltételez. Személyiségvédelmi igényt pedig olyan jogsértő magatartás, cselekmény alapoz meg, amely egyben az adott személy személyéhez fűződő jogát is sérti.

[23] A Ptk. 2:52.§ (1) bekezdése alapján a sérelmet szenvedett fél „az őt ért nemvagyoni sérelemért” követelhet sérelemdíjat, a sérelemdíj megítélésének feltétele a nemvagyoni sérelem bekövetkezése.

[24] A felperes a sérelemdíj iránti igényét a testi épséghez, egészséghez fűződő személyiségi joga megsértésére alapította. E jogsértés esetén a nemvagyoni sérelem akkor következik be, ha az emberi személyiség testi vagy lelki életminősége hátrányosan változik.

[25] Nem vagyoni sérelemként a felperes arra hivatkozott, hogy a bezártság érzet miatt kezdődő pánikbetegsége alakult ki. Amikor szabadult, sokkhatás érte, mert sok ideje nem látott 3 méternél tovább. Amikor kinyílt a periféria, tömegiszonya lett, nem érzékelte a távolságokat. Előadása szerint szóban mondta neki a pszichológus, hogy kezdődő pánikbetegsége van, akihez a bezártság érzet miatt fordult.

[26] A bezártság érzet azonban már önmagában a BV intézetben történő fogvatartás, a zárkában több emberrel történő elhelyezés következménye. A szabadlevegőn tartózkodás során az alperesi BV Intézetben lévő, épületekkel körbezárt udvaron a fogvatartottak ugyanúgy nem látnak messzire, a periféria kinyílása a szabadlevegőn tartózkodás alatt sem valósul meg. A zárt udvaron pedig legalább 200 fogvatartott van együtt.

[27] A felperes nem hivatkozott a fogvatartásból eredő hátrányoktól elkülönülő, kifejezetten a szabad levegő nem megfelelő biztosítása miatt bekövetkezett olyan, a testi vagy a lelki egészségében beállott hátrányos változásra, egészségsértésre, ami sérelemdíjban megnyilvánuló kompenzációt igényelne.

[28] Erre tekintettel a törvényszék a keresetet elutasította.

[29] A törvényszék az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdés és 42. § (1) bekezdés a) pontja alapján számított eljárási illeték megfizetésére a pervesztes felperest kötelezte a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján.

[30] A Pp. 83. § alapján a törvényszék a pervesztes felperest kötelezte az alperes perköltsége megfizetésére, melyet a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet alapján 156.000.-Ft perköltség megfizetésére.

[31] Az ítélet elleni fellebbezés lehetősége a Pp. 365. § (2) bekezdés a) pontján alapul.

Balassagyarmat, 2022. június 30.

dr. Barsi Ildikó s.k.

bíró